

Ahoj, tak jsem tady

Helena Obadalová
ilustrovala Valerie Skalická

Ahoj, tak jsem tady

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Helena Obadalová
Ahoj, tak jsem tady – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ahoj, tak jsem tady

Helena Obadalová
Ilustrovala Valerie Skalická

FRAGMENT

Kdo jsem

Ahoj děti!

Jmenuji se Evangeline, jsou mi čtyři roky a jsem Angličanka. Poznáte mě podle náplastí na kolenou. Často padám, ale vlastně ani nevím proč. Moje maminka se jmenuje Lucie, je Češka a říká mi Ívinko. Maminka je moc hezká, má dlouhé vlasy a zaplétá si je do copu. Poslední dobou má nějakou divnou nemoc. Ráno nemůže snídat, zato večer si na talíř klidně i přidá. Tatínek je Angličan, jmenuje se Steffano a volá na mě princezno Ív. Nosí brýle, ale pořád je někde zapomíná.

Bydlím na jihu Anglie, v jednom malém městě blízko moře s vysokými útesy a kamínkovo-písečnou pláží.

Náš domek má zdi z červených cihel a šedivou střechu. Není velký. V přízemí máme kuchyň a jídelnu s obývánkem. V prvním patře pak ložnici a dětský pokojík pro mě. Ráda lezu i na půdu. Je tam teplo a spousta tajuplných krabic.

Moje okno v pokoji míří na naši malou zahradu. Máme tady lavičku, stůl a sušák na prádlo. Vejde se sem i trampolína a malá houpačka. V rohu zahrádky maminka pěstuje hrášek, rajčata a dýně. Ráda mamince pomáhám při sázení a pletí. Před domkem máme auto a moje červené kolo, kolem zídky nám rostou narcisky.

Když je máma v práci, pracuje v hotelu, chodím do školky. Je na konci naší ulice. Ve školce je spousta dětí. Paní učitelky se stále usmívají. Neumím ještě dobře číst a počítat, zatím se to učím. Taky si ráda hraju. Na maminku, na paní doktorku pro zvířátka, na prodavačku...

Když se táta vrátí z práce, pracuje v kanceláři s počítačem, učí mě jezdit na kole. Společně děláme legrácky, skáčíme na trampolíně, schováváme se za kůlnu nebo lezeme na strom v rohu zahrady.

Děda a babička

Ahoj děti!

Mě už znáte. I moje rodiče. V Anglii mám ještě babičku, dědečka, dvě tety a dva strejdy, tři sestřenice a jednoho bratrance. Ale pěkně popořadě.

Anglická babička a děda se jmenují Ava a Thomas Smithovi. Bydlí v domku poblíž Londýna, na kraji velkého lesa. O svátcích za nimi jezdíme na návštěvu.

Babička se stará o domácnost. Děda jezdí po světě s velkým nákladním autem a rozváží velké krabice. Ráda si hraju s jejich psem Štístkem, který umí hlídat ovce.

Když jsem byla malá, usnula jsem jednou v psí boudě. Celá rodina mě hledala. Máma plakala, že jsem se ztratila. Hledali mě v lese, kolem potoka, mezi ovce... Až mě Štístko našel. Štěkal před svojí boudou a všechny svolal. Děda mě pak vytáhl ven. Od té doby si ze mě děda dělá legraci a ptá se: „Kde si usteleš dnes ke spaní?“ A já se tomu směju.

V lese žije spousta koní, kteří tu běhají úplně volně. Nikdo se o ně nestará a nekrmí je. Jsou divocí. Když tu někdy pouštíme s tátou draka, koníci jsou zvědaví a často k nám přicházejí hodně blízko. Ale mají rádi svoji svobodu. Nenechají se osedlat ani pohladit.

V lese je moc krásně. Ráda sbírám s mámou houby, kterých je tam spousta. Táta nosí piknikový košík, ve kterém je plno dobrot. Pro každého to, co má rád. Teče tu i potůček. Je čistý, veselý a není hluboký. Je tak akorát na lodičku z kůry.

Naše rodina

Ahoj děti!

Dnes vás seznámím s dalšími členy naší rodiny.

Teta Gina a strejda Georg bydlí v domku na kraji města a mají velkou farmu, na které oba pracují. Mají prasata, ovce, slepice, husy, kočku a psa. Mají i koně a starají se o ně. Jejich holčičky se jmenují Fait a Florence. Jsou starší než já. Když se vidíme, rády mi ukazují svou zahrádku. Mají tam spoustu květin. Některé jsou léčivé. Už jich hodně poznám. Ráda jim pomáhám. Pak si vyjedeme na projíždku na konících.

Teta Jess a strejda James bydlí v panelovém domě v sousedním přístavním městě. Bydlí k nám nejbliž. Doma mají spoustu počítačů a hudebních nástrojů.

Často se vidíme v parku, na pláži u moře nebo na hřišti. Jejich synovi Henrymu je 12 let a hraje na klarinet, jeho sestře Henriettě je 10 let, hraje na klavír a moc hezky zpívá. Henry je můj ochránce. Pořád mě hlídá. Drží mě za ruku v lese.

Drží mě za ruku, když lezu na prolézačku. Drží mě za ruku, když cákám rukou v kaluži. Ale já už nejsem tak malá. A na prolézačky a klouzačku už umím vylézt sama. Ale jsem ráda, že je blízko mě.

Mám je všechny moc ráda. Jsou moje rodina.

A mám i českou rodinu. Ta je taky velká. Ale o ní vám budu vyprávět zase příště.

Moře

Ahoj děti!

Máma je dnes doma. Hurá! Nemusím do školky. Po snídani se mě zeptá: „Co podnikneme?“ Dva dny jsme nebyly u pobřeží, protože moře bylo bouřlivé. Vysoké vlny narážely na bílé útesy. Vítr bral čepice dospělým i dětem. Dnes je nebe klidné, a tak vyrážíme ven. Dojdeme na konec ulice a přejdeme přes rušnou silnici. Nejprve se rozhlédnu vpravo a pak vlevo. I když jdeme přes přechod, jsme opatrné.

Pak procházíme dlouhým parkem. V kapse mám trochu oříšků a semínek slunečnice. Moje veverky dnes už asi snídaly – na zemi všude kolem leží spadlé jedlé kaštiny. Ale hladové straky, vrány a holubi si rádi pochutnají na tom, co jim nasypu. Už slyší chrastit mou kapsu. Jejich křídla šustí všude kolem mě. Něco si schovám na zpáteční cestu. Opatrně projdeme kolem líného brontosaura a spícího hada. Pohladím srdíčkový strom a zkontroluji červené kuličky cesmíny. Všude kolem leží spousta polámaných větví po bouřce. Některé malé si беру a mávám jimi jako ve větru.

Přejdeme silnici a vítá nás křik racků. Klikatá pěšinka nás vede dolů k pobřeží. Ale co to? Cesta podél pláže se ztratila v poušti. Všude leží nové písečné duny. Lavičky ztratily nohy a oblázky si moře odneslo domů. Místo nich nám oceán nabídl poklad z mušlíček. Jedna je nejhezčí. Je kouzelná. Je plná mořského šumění. Ta se mi do kapsy nevejde – tu mi pohlídá maminka. A pak začínám dělat uprostřed písečných dun oázu. Zasadím sem větvičky jako palmy, udělám dolík, vystelu lístky a kamínky a naplním vodou. Kolem skládám mušličky. Mám nádhernou oázu i se zahrádkou.

A té krásy všude. Vlnky jiskří v ranním slunci. Hlasy racků a nekonečná píseň moře.

I maminka se dneska usmívá. Sbírá mušličky a čelo má bez mráček. Zdá se mi, že poslední dobou je maminka málo veselá. I táta je nějak vážnější. Mají starosti. To se pozná. Dostanou ode mne tu nejkrásnější mušli.

Začíná advent

Ahoj děti!

Je neděle. Dnes začíná advent. Táta i máma jsou doma. Jdeme do kostela svatého Jiří. Mám s sebou svou taštičku, v ní malého medvídka, několik pastelek a obrázky k vybarvování. Smím si tam tiše hrát.

Dnes jsme všichni svátečně naladěni. Všude kolem je fialová barva. Přišel zpívat i školní sbor. My děti pak uděláme společný kruh kolem oltáře a spolu se modlíme. Při loučení dostáváme papírového andílka. Doma si ho vystřižnu, vybarvím a pověším na okno. Jen nevím, jak se bude jmenovat.

Škoda že rodiče nedostali žádného andílka. Ale maminka řekla, že já jsem její andílek. A že jsem jedinečná, úžasná a milovaná. Páni... Zdálo se mi, že se vznáším nad chodníkem a nedotýkám se země.

Doma maminka připravuje malý oběd, trochu toustů, zeleninový salát a rybu. Já si zatím vybarvuju svého andílka a táta mi pomáhá s vystřihováním a skládáním. Jíme, ale rodiče jsou pořád ustaraní. Mají na čele vrásky. Asi proto, že nedostali svého anděla. Ptám se maminky, jestli můžu jít po obědě na půdu. Venku stejně začalo pršet.

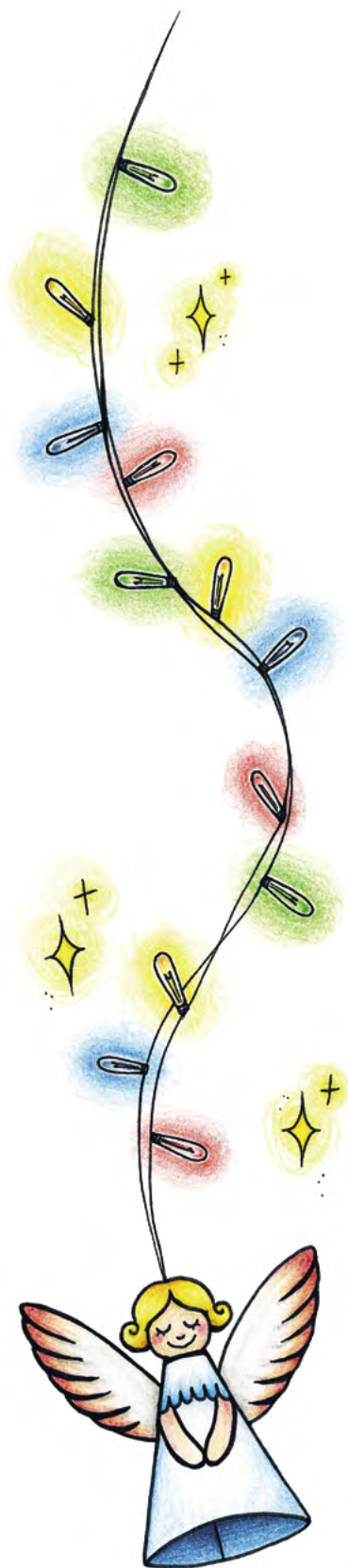
Na půdě mám svou tajnou skrýš. Je to obyčejná papírová krabice, ve které mám poklady. Spoustu mušliček, zajímavé kamínky, prstýnek se zeleným očkem od babičky, korálky, duhové pastelky, skákací kuličku s panenkou uvnitř, lak na nehty se třpytkami a malý vánoční řetěz se světýlky. Už vím! Vybrala jsem dvě nejkrásnější mušličky a rozprostřela si staré noviny. Nalakovala jsem mušličky nejprve z jedné strany, pak i z druhé strany. Ale ještě to není ono! Co ještě? Beru nůžky a rozstřižnu svoje korálky. Jejda, to se to kutálí, to asi nebude máma ráda. Pak беру lepidlo a dovnitř každé mušličky nalepím jeden třpytivý červený kamínek. Z lásky!

Kolem okna rozprostřu řetěz a zapnu jej opatrně do zásuvky. Hurááá, svítí. Když přimhouřím oči, světýlka se do sebe rozpíjí. A pak tam ještě pověsím na kliku svého anděla. Je to tak krásné jako v nebi.

Vrzne žebřík. Přišli za mnou máma s tátou, že mi něco důležitého musejí říct. Ale já jim skočím do řeči a ukazuji jim tu nádheru a dávám jim do ruky mušličky. Aby jim nebylo líto, že dnes v kostele nic nedostali. A oni jsou dojatí a trochu ulepení od lepidla a laku. Pak si sednou ke mně a společně se díváme skrz barevné světýlkové okno a je nám blaze. Úplně zapomněli na to, že mi chtěli něco říct.

Před večerí se jdeme spolu ještě projít, zachumláme se do kabátů a obujeme si gumáky. Hurááá! To znamená, že můžu chodit i do kaluží. Paráda. Tohle miluju!

A všichni se smějeme a táta hází kuličky jedlých kaštánků kolem maminky a máma se naoko zlobí, že se jí zapletou do vlasů. A táta se omlouvá a líbá maminku a pevně ji drží kolem pasu. A všichni jsme šťastní. Krásná neděle.

Nafukovací balonky

Ahoj děti!

Je ráno. Je pondělí a rodiče jsou doma. To je zvláštní. Táta by měl být v kanceláři. Asi je nemocný. Nachladil se včera večer z těch kaluží. Z postele běžím rychle pro svou lékárničku na hraní. Jsem ještě v pyžamu a už strkám tátovi teploměr pod paži a měřím mu teplotu. Táta se směje a ptá se, jestli dostane injekci. Že by chtěl raději pusku od své princezny. Vlepím mu pusku na tvář a hrnu se k snídani.

Po snídani se společně posadíme ke stolu a já tuším, že to z nich konečně vypadne. Něco, co mi už dávno chtějí říct. Máma chytne tátu za ruku a povzbuzuje ho očima. Táta se narovná a pak spustí.

„Ívi, budeme se stěhovat!“

A je to venku! Mlčím a nechám je pokračovat. Nechápu, proč z toho dělají takovou vědu.

„Budeme se stěhovat. U mámy v hotelu je málo hostů. Lidé moc necestují, zůstávají teď víc doma. A v mé firmě je také málo práce. Obchody a výroba vážnou. Bude se propouštět.“

Tomu rozumí i malé dítě. Vždyť byla zavřená i dětská hřiště a školka a školy a otevřené byly jen některé obchody.

„Nemáme dost peněz, abychom vydrželi žít takhle v nejistotě. Našel jsem si práci jinde. Máma si tam taky najde práci. Umí dobře anglicky, česky i německy. I tobě jsme tam našli školku, kde se mluví anglicky. Budeme se stěhovat do Česka.“

Chvilku bylo ticho. Máma i táta se na mě upřeně dívají, co na to řeknu. Možná čekali, že budu plakat. Jsem jen malá holčička, ale už vím, co je tak dlouho trápilo.

„Nechápu, proč jste mi to neřekli už dávno! Musíme rychle nakoupit hodně nafukovacích balonků!“

Ted' zase kulí oči máma s tátou. Nerozumí mi.

„Uvážíme je kolem našeho domečku a zahrady a odstěhujeme se takhle.“

„Ívi, náš dům tady musí zůstat. Prodáme ho a nastěhuje se sem jiná rodina. Se svými dětmi. Musíme prodat i nějaký nábytek a další věci, které se nevejdou do auta.“

„I moje hračky?“

Máma mě obejmě a něžně mi šeptá: „Ne, Ívinko, ne všechny. Některé hračky si vezmeš s sebou.“

„I svoji novou kuchyňku, kterou jsem dostala k narozeninám?“

Máma mě pevně objímá a tiskne ještě víc. „Tu tady necháme. Je moc velká a těžká. Jsou potřebnější věci. Budou tu bydlet dvě holčičky. Jsou sice starší, ale tak krásná kuchyňka by jim udělala radost. Ale rozhodnutí je na tobě...“

Do očí se mi hrnou slzy. Začínám plakat. Máma mě bere na klín a houpe mě, jako když jsem byla malá. Táta jde do kuchyně a smrká do kapesníku. Přinese kapesníky i pro mě a pro mámu. A už všichni pláčeme...

„Tak dobře. Nejdůležitější je, že budeme pořád spolu. Pohromadě.“

A objímám mámu a tátu a na oplátku dostávám miliony pusinek a pohlazení, které se přemění do lechtání se navzájem. Až nám tečou slzy smíchu. A táta říká: „Jsem strašně šťastný muž. Mám dvě statečné ženy, které ochráním před celým světem.“

Kamarád Jakub

Ahoj děti!

Je úterý, máma jde dnes do práce a já jdu do školky. Hodně se těším na Jakuba.

Ráno se všichni posadíme do kruhu, pozdravíme se a říkáme si, jak se dnes cítíme. Jakou máme náladu. Naši náladu přirovnáváme k barvám nebo k počasí. Jakub má vždycky skvělou náladu. Dokáže nás všechny rozesmát. Stačí, když se zešíroka usměje. V jeho tmavé tváři zasvítí bílé zuby. I jeho oči se smějí. A nemusí nic říkat. Když někdo spadne, už stojí u něj a pomáhá mu vstát. Dneska mě polechtal svými černými kudrnatými vlasy, které mu trčí na všechny strany.

Jakub k nám do města připlul velkou lodí až z Afriky. Jeho maminka se tam narodila. Jakub viděl lvy, zebry i antilopy ve volné přírodě. Ne v zoologické zahradě. Jeho tatínek se tam staral o zvířata v národním parku.

Jakub se svými rodiči často cestuje. Z každého místa si schoval nějakou mušli. Už jich má hodně. Donesl nám je ukázat ve velké krabici.

Dnes mě ale jeho lechtání a úsměvy nedokážou rozptýlit. A Jakub trpělivě čeká, až se sama svěřím. Umí druhému naslouchat. A tak mu říkám o tom, že se budeme stěhovat. Až daleko do Evropy. A tam, kde budeme, že žádné moře není. Ani lvi, ani sloni. A že náš domeček tady musí zůstat. I některé moje hračky.

„Ty bláho, tak to poznáš nové děti. A budeš mít spoustu nových kamarádů!“

„Ale na tebe, Jakube, nikdy nezapomenu. Určitě ti napíšu anebo zatelefonuju.“

A tak jsme si s Jakubem slíbili přátelství na celý život. A dostala jsem od Jakuba svoji první pusu!

Adventní vůně

Ahoj děti!

Doma je všechno vzhůru nohama. Obývací je plný krabic, papírů, fólie. Zato skříně se vyprazdňují. Maminka balí do krabic sváteční talíře, hrníčky a sklo. Pomáhám jí. Pouštíme si anglické vánoční koledy. Začíná se brzy stmívat. Když už si myslíme, že je hotovo, máma otevře další skříň a šuplíky a spráskne rukama: „Kam to všechno dáme?“

Přichází táta. „Princezno, potřebuji tvoji pomoc při nákupu. Pomůžeš mi?“

Máma tátu chválí a už mu dává do ruky lísteček, na kterém je seznam. „Ívinka ví, kde to všechno v obchodě najdeš. Ať nezabloudíte oba!“ dodává s úsměvem a pokračuje v balení.

Venku už se setmělo. Výkladní skříně obchodů svítí do tmy jako diamanty. Na ulicích jsou postavené zelené jedličky, voní do daleka. Všechno se třpytí, leskne a volá: „Je advent! Je advent! Těšte se na Vánoce!“

Táta mě drží za ruku, tiše si povídáme a nespěcháme. Slibuje, že určitě budeme mít i v novém domově stromeček a že Santa určitě přijde. Vlastně Ježíšek.

„Tati, a nemohli by přijít oba? Aby bylo víc dárků?“

„I ty malý mudrlante. A zbylo by dost dárků i pro ostatní děti?“

„Máš pravdu, tati. Víš co? Dneska nechci žádnou sladkost z obchodu. Ať si ji vezmou radši Santa s Ježíškem pro chudé děti!“

„Máš dobré srdce, princezno!“

A mně je tak divně kolem srdíčka. Kéž by se mohly všechny děti radovat z adventního čekání a vůní jako já.

Balíme

Ahoj děti!

Dnes jsou rodiče doma. Než jsem se oblékla a vyčistila si zuby, jsou už po snídani a oba pilně pracují. Snídám sama. Náš byt je teď velice neútulný. Všechno se tady rozléhá a hlasitě zní.

Táta má v ruce šroubovák a vypadá nervózně. Zvoní zvonek u dveří. Ráda otevírám hostům. Máma mě vždycky napomíná: „Než otevřeš dveře, podívej se, kdo k nám jde. Cizím nikdy neotevírej!“ Koukám oknem a on tam tátův bratr James. Můj strejda. A už je tu i táta a radostně se vítají. Máma vítá Jamese také. Táta se strejdou budou rozkládat postele a nějaký další nábytek, který si chceme vzít s sebou.

Půjdeme raději s mámou na procházku. Ve dne není adventní výzdoba tak pohádková. Jdeme koupit vánoční pohledy a nějaké drobné dárky. A pak jsem je uviděla. Byla ve výkladní skříni. Velká a majestátní. Lehoučká a tak bělostná, až oči přecházely. Andělská křídla. Nemohla jsem se pohnout z místa a toužebně jsem na ně hleděla. Maminka mě vzala za ruku a řekla: „Jsou nádherná, vid’?“

Smutně jsem vzdychla. Pochopila jsem, že je to jen dekorace.

Doma bylo slyšet bouchání a další zvuky. Vejdu do pokojíku a moje postýlka byla už celá zabalená ve fólii. Jen matrace leží na zemi.

„Dnes budeš spát, Ívinko, na půdě, na matraci pro hosty.“

To bude celkem fajn.

A pak jsme třídily hračky. Víím, že si nemůžu vzít všechno.

„Tahle autíčka dám, mami, Jakubovi, můžu?“

„Ale jistě, zlato.“

„A tady toho Junikorna dáme Jonathanovi.“

A tak jsme třídily a probíraly. Jedna krabice hraček pro kamarády, jedna moje a ta třetí do charity. Hotovo!

Zasloužíme si odměnu. Táta objednal indické jídlo. Strejda jedl s námi. S tátou si dal i pivo. Máma si usrkla od táty jen trochu. Jíme mezi krabicemi a jíme plastovými příbory. Ale je nám spolu dobře. Nezáleží na tom, jak bohaté zařízení máme v domech. Záleží na tom, s kým tam jsme.

10.

Sen

Ahoj děti!

Je čas jít na kutě. Mám na sobě svoje oblíbené pyžamo s modrými hvězdičkami. Máma mě ukládá na půdě pod peřinku. Čte mi pohádku a zpívá mi ukolébavku. Pak si chvíli povídáme, co nás dneska krásného potkalo. A co nás čeká zítra.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ahoj, tak jsem tady.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.